

Arrest

nr. 72 855 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2009 dienen verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die datum van 29.07.2009 werd ingediend door :

K., B. {...}
bij DVZ ook gekend als:
G., B. {...}
en echtgenote:
H., S. {...}
bij DVZ ook gekend als:
G., S. {...}
en minderjarige kinderen:
K., E. {...}
bij DVZ ook gekend als:
G., E. {...}
K., B. {...}
bij DVZ ook gekend als:
G., B. {...}
K., B. {...}
bij DVZ ook gekend als:
G., B. {...}
nationaliteit : Kosovo
adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aantal aandoeningen waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt.

Betrokkene kan reizen en mantelzorg is niet strikt noodzakelijk. De hulpbehoevende kan, gezien deze beslissing ook geldt voor de gezinsleden van betrokkene, terugvallen op haar gezin.

Dusdanig stelt zich de vraag naar behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in haar herkomstland, zijnde Kosovo.

Uit het verslag van de arts-attaché komt dan ook en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie en specialisatie aanwezig zijn.

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandelingen gezien, de medicatie aanwezig zijn in Kosovo.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland, zijnde Kosovo.

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

De medicatie benodigd voor de behandeling van betrokkene is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. de beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosovo Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met haar aandoening gediagnosticeerd worden naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden, doorverwezen, alzekeer in Phristina, geboortestad van betrokkene.

Tevens kan ook hier bovenstaande opmerking herhaald worden.

Deze beslissing geldt ook voor de andere gezinsleden. Haar echtgenoot kan dus zeker zijn steentje bijdragen in de financiële kosten van de behandeling, moesten die er zijn.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van het International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft .

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Het verzoekschrift werd ingediend door verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, elk in eigen naam.

Daar enkel verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, werd het rolrecht verschuldigd door de echtgenote en de drie kinderen bij beschikking van 11 oktober 2011 met nummer 9669 bepaald op 700 euro. Aangezien dit verschuldigd rolrecht niet werd gekweten, werd het beroep enkel op de rol ingeschreven in de mate dat het werd ingediend door verzoeker.

Bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om "de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij(en) te leggen."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Men

geeft niet aan wat de aandoening betreft en waar die specifiek kan behandeld worden. Het uiteenzetten van het systeem van de gezondheidszorg is op zich niet voldoende om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen om zich te laten behandelen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Kosovo. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat hoewel verzoekers echtgenote lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, deze geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandelingen gezien de medicatie aanwezig is in Kosovo en de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn.

Waar verzoeker meent dat niet aangegeven wordt welke aandoening het betreft en waar deze kan behandeld worden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin een opsomming gegeven wordt van de aandoeningen waaraan verzoekers echtgenote lijdt en gesteld wordt dat deze aandoeningen behandeld kunnen worden in Kosovo, met verwijzing naar informatie uit het administratief dossier, en waarvan verzoeker niet betwist dat zij hiervan een afschrift hebben gekregen. Wanneer – zoals uit voorgaande blijkt – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Verder wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn kritiek dat het niet afdoende is om in de bestreden beslissing het systeem van gezondheidszorg uiteen te zetten om hem en zijn gezin naar hun herkomstland terug te sturen doch waarbij hij nalaat uit te leggen waarom hij dit niet afdoende vindt, en nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing zich geenszins beperkt tot een uiteenzetting van het systeem van gezondheidszorg, maakt verzoeker geen schending van de ingeroepen bepalingen inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en ROES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82. 36, noot LAMBRECHTS. W.)’. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de medicatie aanwezig zijn in Kosovo. Met betrekking tot de toegang van gezondheidszorg in Kosovo deelt de verwerende partij in haar beslissing het volgende mee: “..” Nochtans spreekt de wereldwijd bekende hulporganisatie CARITAS INTERNATIONALE in haar “Country Sheet Kosovo” van januari 2010 (hierna: rapport) daar anders over. Uit het rapport blijkt dat er in Kosovo nog veel problemen zijn in de gezondheidszorg door onder andere:

-onvoldoende beschikbaar personeel (lees: artsen, verpleegkundigen,...)

-slechte planningen en management

-Oude medische apparaturen

-onvoldoende voorraad van medicatie

(blz 95, sub 3.4.1 van het rapport)

Kosovo mag zich als rangensluiter bekronen mbt de gezondheidssector in Zuidoost-Europa. (blz 96, sub 3.4.1 van het rapport)

Het grootste deel van het budget gaat naar het personeel zodat voor andere zaken geen geld meer overblijft. Het budget voor de gezondheidszorg is sowiesoos zeer laag. (blz 112, sub 3.4.3.3 van het rapport)

De toegang van de gewone burger naar een ziekenhuis wordt al te vaak rooskleurig voorgeschreven dan dat het in de realiteit is. In werkelijkheid is de situatie van de gezondheidszorg schrijnend. Er zijn zeer lange wachtrijen voor behandelingen. Burgers betalen aan artsen smeergeld om sneller behandeld te kunnen worden waardoor de arme mensen in de kou worden gelaten door artsen. 40% van de Kosovaren zijn ervan overtuigd dat er in de gezondheidssector grootschalig fraude wordt gepleegd. (blz 113, sub 3.4.3.3 van het rapport) Bovendien spreekt het rapport over de discriminatie tegenover de minderheden. (blz 113, sub 3.4.3A van het rapport) Omdat er geen voldoende voorraad aan medicijnen is, dienen de burgers zich meestal tot de privéapotheken te wenden om de medicijnen te kunnen aanschaffen. Zij dienen deze medicijnen uit hun eigen portefeuille te betalen. (blz 116, sub 3.4.3.7 van het rapport) Uit het verslag blijkt dat door gebrek aan geldmiddelen Kosovo niet in staat gebleken is de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden. Met als gevolg dat in de praktijk dat Kosovaren die niet over de nodige financiële middelen beschikken geen bezoek aan de dokter of aan de medische instellingen kunnen doen. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt totaal geen rekening met het feit dat verzoeker mogelijks geen of zeer moeilijk toegang heeft tot de gezondheidszorg ongeacht dat er een verplichting is om gratis gezondheidszorg te geven aan elke Kosovaar. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid

is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Verzoeker wijst op een rapport van Caritas International 'Country Sheet Kosovo' van januari 2010 waaruit volgens hem blijkt dat er in Kosovo nog veel problemen zijn in de gezondheidszorg en meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat zijn echtgenote mogelijk geen of zeer moeilijk toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en dit ongeacht de verplichting om gratis gezondheidszorg te geven aan elke Kosovaar.

3.6. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing betwist dat gratis zorg en medicatie in Kosovo voorhanden zijn. Hij meent echter dat ondanks dit gegeven van kosteloze zorg, de toegankelijkheid omwille van diverse problemen in de praktijk moeilijk zoniet onmogelijk wordt gemaakt. Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing niet alleen gemotiveerd heeft omtrent de kosteloze verstrekking van de nodige medische zorgen, doch ook rekening heeft gehouden met financiële implicaties indien er toch zou moeten betaald worden. Immers stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat indien verzoeker en zijn gezin er niet in slagen via arbeid het nodige inkomen te verwerven, zij dan een beroep kunnen doen op de sociale bijstand in Kosovo om te genieten van gratis zorgen en medicatie en dat: *“Deze beslissing geldt ook voor de andere gezinsleden. Haar echtgenoot kan dus zeker zijn steentje bijdragen in de financiële kosten van de behandeling, moesten die er zijn.”* Verzoeker betwist geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn gezin via arbeid het nodige inkomen kan verwerven en dat hij ook kan bijdragen in de financiële kosten van behandeling, moesten die er zijn.

Waar verzoeker voorts met zijn betoog lijkt te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die zijn echtgenote in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

3.7. Waar verzoeker met zijn betoog meent dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken hem en zijn gezin niet direct en persoonlijk inlichtingen heeft gevraagd of hen in de gelegenheid heeft gesteld stukken over te leggen, kan hij niet worden gevolgd. Immers blijkt dat verzoeker en zijn gezinsleden naar aanleiding van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid waren alle stukken en inlichtingen te verstrekken aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die zij in kader van deze aanvraag nuttig achtten. In casu dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER